

vi må konstatere, at der ikke skete ret meget med sagen, mens hr. Bertel Haarder havde ansvaret for forslaget.

I sidste folketingssamling fremsatte forskningsministeren et lovforslag specielt om Risø. Denne lov blev ikke gjort færdig, fordi samtlige partier ved førstebehandlingen tilkendegav, at man meget gerne så en rammelov dækkende samtlige sektorforskningsinstitutioner så hurtigt som muligt. Forskningsministeren og regeringen reagerede positivt og hurtigt på det budskab. Det viser lovforslaget, som ligger her i dag. Og det får forhåbentlig en positiv modtagelse hos alle.

I Socialdemokratiet lægger vi meget vægt på, at de enkelte sektorforskningsinstitutioner med denne lov som grundlag vil få cementeret deres uafhængighed i forskningen gennem en bestyrelse med videnskabelig kompetence, således at der ikke vil kunne sættes spørgsmålstejn ved kvaliteten af institutionernes bidrag til landets videnopbygning og dermed til grundlaget for det lovgivende arbejde og til forvaltningen. Dette sker, uden at det fratager de enkelte ministre en mulighed for at få kvalificeret bistand på det specielle område, som er et led i arbejdet i ministerierne.

Vi lægger i Socialdemokratiet også vægt på, at loven kan være med til at sikre kvaliteten i forskningen i fremtiden og dermed sikre, at sektorforskningsinstitutionerne kan og skal være med til at uddanne nye forskere gennem et samarbejde med universiteterne om ph.d.-uddannelserne.

Med en stillingtagen til og en synliggørelse af det enkelte sektorforskningsinstituts forskningsindsats bliver der også grundlag for at forhandle en stillingsstruktur parallel med den, der er på universiteterne. Det kan fremme mobiliteten mellem de to forskningsverdener til glæde for miljøerne begge steder. Det kan også i sig selv være med til at fremme fornyelsen i forskningen.

Arkiver, biblioteker og museer er ikke omfattet af loven. Det synes vi i Socialdemokratiet at der er gode grunde til. Alene det forhold, at disse institutioners primære opgave er publikumsbetjening, taler jo for en lidt anden form, men det er fortsat vor opfattelse, at den forskning, der foregår i disse institutioner, på tilsvarende måde som her skal sikres kvalitet og uafhængighed. Og det ved vi at kulturministeren arbejder med.

I bilaget til lovforslaget er der opremset de mange sektorforskningsinstitutioner, som det allerede nu er tilkendegivet vil blive omfattet af loven, nogle af dem med visse undtagelser f.eks. fra bestyrelseskravet.

I Socialdemokratiet lægger vi vægt på, at alle sektorforskningsinstitutioner så hurtigt som muligt vil blive fuldt og helt omfattet af loven og få etableret vedtægter i overensstemmelse hermed.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale en hurtig udvalgsbehandling, så loven uhindret kan træde i kraft den 1. januar 1996.

Henning Urup (V):

Om dette lovforslag om sektorforskningsinstitutioner kan man roligt sige, at sent er bedre end aldrig, idet det jo er en opfølgning af en beretning fra Folketingets Forskningsudvalg fra 1987. I ordvalget »sent er bedre end aldrig« ligger der også, at lovforslaget ser ud til at gå i den rigtige retning.

Sektorforskningen har op igennem tiden udviklet sig efter knopskydningsprincippet, hvor gevækster af forskelligt udseende er vokset frem. Det har bevirket, at det har været vanskeligt at danne sig et helhedsindtryk af den samlede forskning, og lige netop dette problem var da også et af OECD-rapportens kritikpunkter.

Lovforslaget lægger op til en ensartet funktionsramme med en standardiseret ledelsesstruktur, hvilket kan gavne såvel forskningen som de øjne, der kigger på den udefra.

Forskningsministeriet får via indstilling af bestyrelsesmedlemmer med videnskabelig baggrund en bedre føling med forskningen i de enkelte sektorer.

Kravet om mere åbenhed og offentliggørelse af resultater kan være med til at skabe en bredere forståelse for forskningens værdi. Ligeledes er muligheden for gennemførelse af evalueringer af institutionernes forsknings- og formidlingsvirksomhed med til at kaste lys over nyttevirkningen af en forskningsaktivitet.

Det samlede forbedrede overblik giver samtidig mulighed for at koordinere forskningen imellem de enkelte institutioner, ligesom det åbner op for, at fordeling af midler kan prioriteres anderledes blandt de enkelte institutioner og sektorer alt efter skiftende samfundsbehov.

For overskuelighedens skyld havde det dog været hensigtsmæssigt, om ministeren havde taget skridtet fuldt ud og havde udskilt alle de